

BIRÓ ÁRPÁD LEVENTE

Apokrif Ady-versek

avagy a költő szíve helyén átmeneti zengeráj üzemel

„Adyt mindig utol kell érni, de nem lehet.
Nem hagyja magát.”

(Cseke Gábor)

„most jön a csattanó ady endre
meglepetés ady endre egy elfelejtett
meg nem jelentetett írása ady endre
ady endre ady endre ady endre (...)”

(Hizsnyai Zoltán)

Szereplők: RENDEZŐ
ROMÁN ESZTER, ESZTER
PITZ MELINDA, MELU
BALOGH ATTILA, ATTILA
CSATLÓS LÓRÁNT, CSATI

Amikor a nézők érkeznek, már zajlik az élet. A színen az egyik nagyváradai napilap korabeli redakciója, rengeteg papírral a földön. Általában véve nagy az összevisszaság. A színen Eszter és Attila. Eszter az írógép mögött unatkozik, nem tudja, mit kezdjen az életével, látványosan unja a helyzetet, és nem is érdekli, hogy mi történik a színen. Azt vizslatja, kik érkeznek, néha rá-ráköszön a nézőkre. A redakcióban két telefon csörög egyfolytában: amikor az egyiket leteszik, a másik csörögni kezd. Attilának egy perc nyugta sincs, kutyanyelvekre – hosszú papírcsíkokra – írja a beérkező híreket. Írás közben hangosan mondja is a hírt. A közjáték addig folytatódik, amíg mindenki el nem foglalja a helyét, és sötét lesz. Az utolsó hír Ady halálhíre.

ATTILA: Ady meghalt.

ESZTER: Ady meghalt? (rövid csend, majd reagál a saját, teátrálisan feltett kérdésére) Nem jó. Kezdhetem újra?

A Rendezőre néz, aki ő maga is ott ül a közönség soraiban. A rendező még egyelőre nem szólal meg, csak bólint, a jelenet megismétlődik.

BIRÓ ÁRPÁD LEVENTE (1993, Nagyvárad) a BBTE bölcsészeti- és kommunikációtudományi alapképzéseit, valamint a kommunikációs készségfejlesztés mesterképzést is elvégezte. A PKE többnyelvűség és multikulturalitás mesterképzésének, illetve a BBTE Kommunikációtudományi Doktori Iskolájának hallgatója. 2015-től a nagyvárad Szigligeti Színház közkapcsolati felelőse. Az Élő Várad Mozgalom Kinde Annamária-díjas tagja.

ATTILA: Ady meghalt.
ESZTER: Ady meghalt?

Csend. A rendező súgni próbál, háromszor ismétli el, egyre hangosabban és idegesebben. Eszter is ideges.

RENDEZŐ: Oda egy költőóriás, jaj! (...) Oda egy költőóriás, jaj! (...) Oda egy költőóriás, jaj!
ESZTER: Jó, jó, tudom.

A rendező feláll és a közönség felé fordul.

RENDEZŐ: Kedves közönségünk... Nos... nem sokszor van ilyen, hogy... öhm, ilyen szép feladattal bízzák meg az embert, s hát ugye, ez a lényeg, hogy ember, mert emberből vagyunk, szóval, hogy hibázhatunk. Tekintsük úgy, hogy ez most egy főpróba (*idézőjelet formál a kezével*), önök meg belesnek a kulisszák (*idézőjelet formál a kezével*) mögé. Kezdjük újra.

ESZTER: Nem.

RENDEZŐ: Tessék?

ESZTER: Nem, nem szeretném újrakezdeni. Ne haragudj, nekem ez nem megy. Nem erre hívtok ide Novák Eszter. Itt ez egy művészsínház, próbálunk itt valahogy rendesen dolgozni, elmélyülten, s akkor jönnek ezek a felkérések, hogy itt egy nap alatt hozzunk össze valamit.

RENDEZŐ: De hát erre fizetnek. A Nemzeti Kulturális Alap támogatja ezt a projektet.

ESZTER: Ez egy hülyéskedés, na.

Rendező kérdően néz Attilára.

ATTILA: Igaza van.

RENDEZŐ: Gyerekek, ne csináljátok már. Hát tudvalevő volt, hogy lesz ez a projekt.

ATTILA: Hát én, mondjuk, csak szerda óta tudom, de semmi baj, persze.

RENDEZŐ: Erre készültek az emberek.

ESZTER: (*a közönség felé fordulva*) Én igazán nem akartam maguk előtt. Nem, tényleg nem. De most már azért tényleg itt az ideje, hogy valaki kiálljon, s elmondja. Van ez a társulat, mindig kérnek tőlük ezt meg azt, mindent megcsinálunk, de hát mi színház vagyunk, nem csapágygyár, te szoktad mondani így, Kati, hát nem?

ATTILA: Figyelj, és nem lehetne, hogy esetleg most így előadjuk a Ki vagy te, Adyt? Úgyis itt az Ady-kötet, behívjuk Cibit, Csati úgyis itt van, a csapatunkba tartozik, előadunk belőle egy részletet.

RENDEZŐ: Nem! Nem! Nem erre szólt a felhívás. Itt emberek drámákat írtak. Nézzétek, itt van, elolvastuk, ügyes szöveget írt Biró Árpí nekünk, most itt ül, és nézi a szerencsétlenkedésünket s gondolkodik, hogy milyen sajtóközleményt lehet majd erről a cirkuszról írni, aztán jól megsértődik, s itt hagy minket.

ESZTER: Hát úgyis mindig azon gondolkodik, hogy lelép!

ATTILA: Különben, szerintem egy kicsit durva, hogy így rögtön Ady halálával kezdődik a Biró Árpí drámája.

RENDEZŐ: Milyen öntudatos színészek lettetek hirtelen!

ATTILA: Arra gondoltunk – elmondhatom neki?

ESZTER: Mondjad.

ATTILA: Szóval, hogy arra gondoltunk, lehetne az egész kevésbé ilyen kisrealista alkotás.

RENDEZŐ: Hol volt időtök ebben a huszonnégy órában gondolkodni?

ATTILA: Valami olyasmit szeretnénk, hogy legyen benne vetítés meg valami kortársszínház.

RENDEZŐ: Nem, nem. Ez az egész nem rólatok szól, hanem a drámaíróról.

ATTILA: De Biró Árpí biztos nem haragszik meg, ha valami jobbat csinálunk.

ESZTER: *(közben belakja a teret, a fénytechnikusnak beszél)* Hosszú, figyelj, tedd be azt a videót, amit mutattam.

A fénytechnikus bekapcsolja a vetítőt, látszik, hogy Youtube-ról teszi be a következő videót (Nagyvárad, 1919): https://www.youtube.com/watch?v=OeS_dxGMQ4E.

ESZTER: 1919-es felvétel, látod, van köze Ady halálához.

RENDEZŐ: De ennek semmi köze nincs az életképhez, amit az írók húztak!

ATTILA: A Biró Árpí szövegének sem nagyon volt.

ESZTER: Meg inkább ilyen lenti fények legyenek, Hosszú, jó? Majd tedd az elejétől, amikor szólunk, azzal a számmal együtt, amit délelőtt mutattam.

ATTILA: Füstöt is fogunk kérni. Beszereltétek? És akkor lesz kortárstánc!

ESZTER: Meg kell egy mikrofon.

Attila behozza a mikrofont.

ESZTER: Így ilyen lírai-földöntúlivá tudjuk tenni a jelenetet.

RENDEZŐ: Lírai-földöntúlivá? Szerintem Simon Judit nem pontosan erre gondolt, amikor kigondolta ezt az egészet.

ESZTER: De belátja majd ő is, hogy szükséges.

RENDEZŐ: Így is mindenki arról beszél, hogy mi itt mindig modernkedünk, azért nem jönnek a stúdióba, kérlek, csináljuk meg, amit Árpíka írt, na.

ESZTER: De azt fogjuk. Itt-ott dekonstruáljuk.

ATTILA: Mint Radu Afrim.

ESZTER: *(rászól a rendezőre)* Ülj le!

ATTILA: Szóval az alaphelyzet, hogy Biró Árpai beszívott, és bekerült Ady Endre agyába. Ez a tér itt Ady Endre elméje. Az első jelenetben azt jelenítjük meg, hogy Ady Endre elmetere meggörbül...

RENDEZŐ: Meggörbül?

ATTILA: ...igen, mert beivott. Ady Endre elment a kocsmákba és megborult.

RENDEZŐ: Megborult?

ATTILA: A részeg Ady Endre agyába látunk bele.

RENDEZŐ: Baszki mit fog erről írni a *Krónika*.

Attila int, hogy kezdhetnek. Eszter kivonul. Sötét lesz, füst.

ATTILA: Amikor ma este Biró Árpai írás közben elszenderült, döbbsen vette észre, hogy Ady Endre elméjébe került. Szétnézett, és kissé zavartan konstatálta, hogy a költő szíve helyén alkalmi zengeráj üzemel.

Megszólal a következő dal (Parov Stelar: Mojo Radio Gang): <https://www.youtube.com/watch?v=-BsAl6HVZ-Ye&list=PLskW5b1fsXAC28FmRx4LmrAAOE7ZQIy7E&index=4>. Időközben mint árnyalakok kezdenek beszivárogni a Három Holló jellegzetes szereplői, egy nő (Melu) férfinak öltözve (de nem tudjuk eldönteni a nemét), egy férfi (Csati) drag queenként, illetve egy könnyelmű hölgy (Eszter). Tömegkoreográfia, amelynek a végén Attilának látványos szólója van, ami miatt a többi alak körbeveszi őt, és csodálattal nézi, ahogy táncol.

CSATI: Briliáns...!

ESZTER: Milyen öntelt, koravén...

MELU: Mondd csak ki, édesem: fasz.

CSATI: Kedves közönségünk! Hadd mutassam be ezt a pompás fiatalembert. Párizstól Nagyváradig, Nagyváradtól Pest-Budáig mindenki csodálja tehetségét. Fogadják szeretettel Ady Endrét!

ATTILA: Kérem, itt valami félreértés van. Én nem Ady Endre vagyok, hanem Biró Árpád Levente.

CSATI: *(kacag, aztán enyhe megvetéssel)* S akkor ezzel most mit akar mondani? Nem lesz vers?

ESZTER: De hát maga korábban azt mondta, rólam is ír egy verset.

ATTILA: Biztosan összekever valakivel.

ESZTER: Bandi?

ATTILA: Mondom, hogy Biró Árpád Levente.

MELU: Az meg kicsoda?

ATTILA: Ma este húztunk a Várad szerkesztőségében témát egy egynapos drámaírói kihívásra. És arra emlékszem, hogy pálinkáztunk, megit-

tam a pertut Szűcs Lacival, aztán elindultam hazafelé. Aztán hirtelen itt találtam magam, Ady elméjében.

CSATI: Kedvesem, itt szívesen látunk mindenkit, de a komédiások és drámaírók inkább a Télikertet preferálják. Nálunk álkörhelyek, ex-cúgoscipősek, tébolyult dizőzök iszogatnak, és csak azért járnak hozzánk, hogy meghallgassák a legújabb pest-budai költeményeket. Van vers?

ATTILA: Ha feltételezésem igaz, és tényleg Ady elméjében vagyunk, biztosan találunk itt verset.

CSATI: Tehát van vers vagy nincs vers?

ATTILA: Nézze, én lennék a legboldogabb, ha találnék idebenn esetleg egy eddig ismeretlen Ady-verset. Azt jól beleírnám a drámába, és azzal meg tudnám mutatni, hogy jobb vagyok, mint Lovassy Cseh Tamás.

A rendező feláll és látványosan pakolni kezd. A jelenet leáll.

ATTILA: Még van belőle. A jelenetből.

RENDEZŐ: Ez egy hülyeség. Jó, látom, ti élvezitek meg minden, de hát Csati, mi ez a gönc rajtad?

CSATI: Gondoltam, csinálunk valami mást, mint a többiek.

RENDEZŐ: Ha ti azt tartottátok szomorúnak, hogy a Biró Árpai drámája Ady halálával kezdődik... ha engem kérdeztek, ez a szomorú. Hogy ezt művelitek egy ilyen ünnepen.

ESZTER: Mit művelünk, mit?

RENDEZŐ: Miért, Melu, neked ez tetszik?

MELU: Én inkább nem mondok semmit.

RENDEZŐ: Na, azért nem mond semmit, mert nem tetszik neki. Azért nem mond semmit. Csak nem mer szembeszállni a színésztársaival, szép dolog a bajtársiasság, meg a kitartás, csak itt akkor nem tudom, miért járattátok velem a hülyéjét egész délután.

ESZTER: Szerintem te túlzol.

ATTILA: Nem lehetne, hogy esetleg végignézed? Lesz benne még mozgásos betét meg songok, meg arra gondoltunk, hogy betehetnénk egy ilyen maszkos játékot.

RENDEZŐ: Mi köze van ennek Adyhoz?

CSATI: Én úgy értettem, hogy lehet szorosán is értelmezni meg tágabban is.

RENDEZŐ: Ne haragudj, Csati, nem tudlak ebben a ruhában komolyan venni.

ATTILA: Csak akkor még ezt nézd meg, ez tényleg vagány. Biró Árpai rá akarnak támadni ezek az asszonyok, hogy miért nincs vers, és akkor Biró Árpai bedobja, hogy mivel Ady elméjében vannak, ezért rajta kívül mindenki más csak képzeletbeli lény és nem létezik. És akkor jön egy sejtelmes, halk zene, adjátok be, fiúk, lécci, meg a fényeket is.

Csati, Melu és Eszter elkezdene a rendező körül járkálni, majd mindenki a mikrofonhoz fájrad, és elmondja Ady Élünk vagy nem? című verse alábbi részletének egy-egy mondatát.

Élünk? – ugye, nem élünk?
Valakinek rossz álma
Lidérc-seregre válva –:
Csak rossz álmunk vagyunk mink?

Vagy élünk? – mégis élünk?
S a megdühödött poklok
Népe, e véres, bomlott:
Valósággal mink volnánk?

ATTILA: Aztán ide ki kellene még valamit találni, hogy hogyan kössünk át, mert itt következne egy olyan jelenetsor, amelyben minden szereplő elmondja a viszonyát Adyval. Ezt még nézd meg, kérlek. *(leülteti a rendezőt)*

MELU: Aznap is, mint szokott volt, este kilenc felé érkezett. A Három Holló ilyenkor szomorkás kis helyiség: a délutáni törzsvendégek már nem itt mulatták az időt, az éjszakai ismerősök még nem lépték át küszöbét. Ady a szeparéba indult: elhamvadt idők ócska állomása. Rozzant, szennyes falai zavarták Bandit, ezért bekérette maga mellé a kristályvíz életnagyságú plakátját. Mindenkit összefüggésbe hozott a vörös hajú nővel, a bolondját járatta velem, a gazdával, a főpincérrel, de még saját magával is.

Mintha Ady hangja szólalna meg felvételtől. Szövegrészlet a Nyári estén című Ady-publicisztikából. Melu és Eszter helyet cserélnek.

Ott ült mellettem, és a szívem mégsem dobogott, mégsem vert gyorsabban. Valami bolond, álmodozó hangulatba ringatott az enyhe levegő, a csillogos ég, az édes nyugalom!

Mikor a természet csendje néha-néha az én szívemben is nyugalmat teremt, Ő jut eszembe; Ő, ki egy ilyen nyugodt percért sóvárgott mindig, akinek szíve soha meg nem szűnt harcolni az ésszel, küzdeni a valóval.

Ő jut eszembe, kinél senki sem érezte jobban az élet átkát, ki az igazságot dőrék módjára nem kereste az emberekben, csak saját szívében, ebben a sokat kínozott, sokat szenvedett szívben, melyben a leggyötrőbb érzések a legédesebb dalokban forrtak össze.

Ő jutott eszembe most is.

ESZTER: Végre jó ő. Csinos vidékies úrfi. A kezét néznéd: olyan tiszta, mint egy fiatal szerzetesé, amelyet az imént mártott meg a szenteltvíztartóban. A haját vizsgálád: ama sánta lord jutna eszedbe, aki költői ihletében átúsztta a tengerszorost. A szemében egy ijedt, beteg gyermek félelme, míg a másik pillanatban akár olyannak is láthatod, mint egy mohó kalandort, aki Nagyváradról Párizsig minden gyönyört felhabzsolni, minden női testből való drágaságot magához ragadni óhajtana.

Mintha Ady hangja sejlene föl, részlet hangzik el a Valaki emleget című költeményből.

*(...) Valaki, valaki most emleget...
Merre megyek,
Van-e út az utca-mélytől
Föl a hasogatott égnek?
Még sokáig kísér az ének
S én botorkálok tovább,
Keresem, aki emleget,
Keresem lelkemben azt,
Akiért érdemes volna
Így élni búsan és loholva
Sötét utcákról nézve az eget.
Valaki, valaki most emleget,
Valaki szán,
Valaki szánja
Azt, ki Páris sötét utcáira
Dobva nézi, kívánja
Az eget
S akit megríkat az az ének,
Melyet dalolnak
Éjszakában vidáman vesző
Rongyos, de társas legények.
Valaki, valaki most emleget (...)*

RENDEZŐ: *(nem bírja, közbeszól)* És te mi vagy, Csati?

CSATI: Én vagyok a nő a kristályvízplakátról, akit Márk Lajos festett. Vagyok egy csüggedt leány, aki egy szolid pezsgőzés erejéig hajnalban még betért a Három Hollóba. Vagyok egy erotomán brettli-énekesnő. Egy korán megöregedett tingel-tangel görli, egy ligetszépe, amely este tíz után a legpompásabb, vagy inkább egy hajnalka, aki pirkadat előtt bont szirmot. Vagyok egy Rienzi Mária a sok közül, akinek ópiumajkairól nem szárad a sanzon, a kuplé. *(kuplét énekel)*

Naponta úgy négy óra tájban
A Három Holló szépen telik,
A Laudon, a Dob s a Király utca
Corporativ megjelenik.
Majd nyolcan ülnek egy asztalhoz
És mind a nyolc két kávéért kér
De kiflit azt annyit zabálnak
Amennyi gyomrokba fér.
És a Banda vígan trombitál
Jaj de bűg a bombardon.
A Galitzensteinné ül elől
Azután a Madam Kohn
A jó Buxbaumné is résen van
Koketál a Löwy lány
– Kérem – kérdi a Frau von Neugirig
Mára Purim van talán?

Megint mintha Ady hangján hallatszana Az én menyasszonyom című költemény.

*Mit bánom én, ha utcasarkok rongya,
De elkísérjen egész a síromba.*

*Álljon előmbe izzó, forró nyárban:
„Téged szeretlek, Te vagy, akit vártam.”*

*Legyen kirugdalt, kitagadott, céda,
Csak a szívébe láthassak be néha.*

*Ha vad viharban átkozódva állunk:
Együtt roskadjon, törjön össze lábunk.*

*Ha egy-egy órán megtelik a lelkünk:
Üdvöt, gyönyört csak egymás ajkán leljünk.*

*Ha ott fetrengnek lenn, az utcaporba:
Borúljon rám és óvjon átkarolva.*

*Tisztító, szent tűz hogyha általéget:
Szárnyaljuk együtt bé a mindenséget.*

*Mindig csókoljon, egyformán szeressen:
Könnyben, pizsokban, szenvedésben, szennyben.*

*Amiben minden álmom semmivé lett,
Hozza vissza Ő: legyen Ő az Élet.*

*Kifestett arcát angyalarcnak látom:
A lelkem lenne: életem, halálom.*

*Szétzúzva minden kőtáblát és láncot,
Holtig kacagnók a nyüzsgő világot.*

*Együtt kacagnánk végső búcsút intve,
Meghalnánk együtt, egymást istenítve.*

*Meghalnánk, mondván:
„Bűn és szenny az élet,
Ketten voltunk csak tiszták, hófehérek.”*

Vetítés a térre: Latinovits Ady-versvideói, nagyon-nagyon halkan.

MELU: Némely péntek reggel a versírástól annyira fel volt dülva, meg lehetett ijedni tőle. Ideadta a versét. Megegett, hogy egy szó vagy egy egész sor nem tetszett nekem, Ady elkezdte törni a fejét, a végén másik szót írt oda, sőt, a kifogásolt sor helyett is másikat írt. Azt mondja ott egyszer:

ESZTER, MELU, ATTILA, CSATI (*egyszerre*): Tudod, rettenetes egy zsenivel egy testben lakni.

MELU: Amit én tudok, ahogy én látok, senki más... mint valami szikra gördül rá, menekülnöm kell előle... én vagyok az utolsó élő magyar...

ESZTER: Végtelen jóságos és végtelen kegyetlen, tudatos és naiv, babonás és rendkívül tisztán lát, egészben azonban nyílt és nagyon becsületes. Sohasem pozór, világfájdalmas vagy groteszk, s a kultúrája óriási. Nagyszerűen képzett intellektuel, sokszor pajkos, kölykösen kötekedő. Igazán összeszorul a szívem, hogy ennyi tiszta, hozzám közel álló szépség és érték képviselője ma már roncs és letagadhatatlanul beteg ember. Folytonos láz, forró kezek, mik félóránként válnak jéghideggé, hörgő tüdő, köhögés, mi letompítja mély csengésű, férfias hangját, álmatlanság, örökös veronálszedés s nagy fokú neuraszténia.

CSATI: Mindent akartunk s nem maradt
Faló csókjainkból egy falat,
Vágy, emlék, bánat, cél, okság,
Egy pillanatnyi jóllakottság.

Vonaglottunk bízón, nagyon,
Hús estén és hideg hajnalon.

Pállott harctér szegény testünk
S jaj, örökre hiába lestünk.

Több voltunk, jaj, tán kevesebb,
Mint a hajrás, kis szerelmesek.
Túl vánkoson, leplen, ingen
Sírva láttuk meg: ez se Minden.

Be búsak vagyunk, be nagyok,
Csókokban élő csóktalanok,
A Végtelent hogy szeretjük:
Sírunk, csókolunk s újra kezdjük.

RENDEZŐ: Isten őrizz, hogy még újra is kezdjétek.

ATTILA: Nem tetszik?

RENDEZŐ: Attila, figyelj ide. Jó gyerek vagy te. Mint rendező, megérthetnél engem is, hogy... á, értem már. Szóval, tulajdonképpen az fáj neked, hogy te akartad ezt rendezni, és téged nem kértek fel Szűcsék.

ATTILA: Miről beszélsz?

RENDEZŐ: Sérti a rendezői önérzetedet, hogy Mátyás Zsoltot, Hunyadi Isti meg Tasnádi-Sáhy Pétert kérték fel rendezőnek, s nem téged. Értem én. De ez a választás nem a rendezői tehetségedet minősíti, sokkal inkább a színészi kvalitásaidat helyezi előtérbe.

ATTILA: Félreérted.

RENDEZŐ: Tudhattam volna, hogy túlteng benned a szerepvágy.

ESZTER: Most sértegeted Attilát?

CSATI: Amíg ezt elintézik, kimehetek a mosdóba?

RENDEZŐ: Nem értem, gyerekek, hova lett belőletek a színpadi alázat.

CSATI: Valaki esetleg segítene nekem, mert ebben a ruhában nem tudom, hogy kell pisilni.

ATTILA: Alapvetően azokban az alkotói folyamatokban hiszek, ahol nincs ez a klasszikus hierarchia, hogy rendező meg színész, hanem alkotótársak vannak, és az alkotás ilyen partneri légkörben zajlik. Demokratikus színházcsinálást tanultam Marosvásárhelyen, és ez nem az.

ESZTER: Ez egy ajánlat a színészek részéről.

MELU: Legalább nézd végig.

CSATI: Én elmehetek pisilni akkor?

ATTILA: Hagyjátok, lányok, nem kell könyörögni. Ha neki a kisrealista Ady-jelenet kell, akkor azt csináljuk meg.

ESZTER: Melunak igaza van, ha már elkezdjük, akkor legalább fejezzük be. Kérlek, nézd végig, mit ajánlunk, s annak fényében dönts. Vagy döntsön a közönség.

MELU: Ja, ha már drámakihívás, akkor csinálhatjuk azt is, hogy most lejátsszuk a mi verziókat, aztán megcsináljuk úgy, ahogy te kérted, és megszavaztatjuk a közönséggel, hogy melyik maradjon.

RENDEZŐ: Jó. Jó. Legyen, ahogy akarjátok. Végignézem, jó, és aztán majd döntünk, hogy mi legyen.

ESZTER: Csati, ne menj sehova.

MELU: Attila, hol is folytatjuk?

ATTILA: Nem... nem tudom... nagyon felzaklatott ez a konfliktus.

ESZTER: A ráeszmélés megvolt, Biróárpi bemutatkozott, sorban minden kocsmatöltelék mondott egy-egy dolgot...

ATTILA: A nagy bebaszós jelenet jön most.

CSATI: Az éjszakán, nagy hangszerünkön,

Várva, remegve feszül a húr.

Sugdosódnak az éji manók:

Hol a karmester úr?

Bús emberek éji csapatja

Vár... a sok gethes hangulat.

Választ kérünk, meddig várjuk még

A karmester urat?

Lehetőség szerint bevonul Trabalka Cili, aki a képzeletbeli Három Holló DJ-jeként zenét kever. Bulijelenet, közben ismét mikrofonhoz vonulnak a szereplők.

MELU: Ez a proletáriátus és a zsidóság fészke. Itt keleti pizok, konstantinápolyi hangzavar, zsidó élelmesség és magyar lustaság oly csodálatos vegyülékké olvad össze, hogy a nyugati turista, ki először fordul meg a helyen, nem győzi eléggé bámulni...

ATTILA: Már csak három és fél óra van hátra a leadási határidőig, gondolta magában Biró Árpi és keservesen kajtatott eddig ismeretlen Ady-költemények után a költő szíve helyén nyílt átmeneti zengerájban. Minden, amit talált: unásig lerágott csont, ezerszer idézett adibandizás. Bezzeg, ha otthon lennék, az én szobámban, és nem a költő agyában, gondolta magában Biró Árpi, akkor előkaphatnám valamelyik Esterházyt. Őt idézni úgyis legalább olyan polgárpukkasztás, mint Érmindszentről prófétának kikiáltani magunkat.

CSATI: Látod, milyen hálás kis divatmama vagyok – egypár baráti sor, és én is tele vagyok szeretettel. Miután ilyen könnyen kielégíthető vagyok, te is gyakrabban írhatnál nekem. Előttem látom kis pofidat, három arcképen, és csókollak ott is, itt is, sokszor, és várok tőled híreket.

ATTILA: Már csak három óra van hátra a leadási határidőig, és én azon izgulok, hogy vajon a meghívott kritikusok, Zsigmond Andrea és Beretvás

Gábor vajon mikor érkeznek szombaton. Minden mással foglalkozom, mintha terelni akarnám a szót arról, milyen kínos, hogy tizenkettő óra ötvenöt perckor még csupán tíz oldal van meg. Rajtam már csak az ital segít.

ESZTER: Miért iszol, édes öregem? Vigyázz magadra, úgyis elég hamar elpusztulunk.

ATTILA: Már csak két óra van hátra... Bizony, én nagy válságban vagyok, s talán bele is pusztulok. Végem van: idegeim finitát mondtak... Úgy érzem, gondolta továbbá Biró Árpi, foglyul ejtettek Ady Endre agyában. Bár legalább vele találkoztam volna. Bandit azonban átvitték a másik szeparéba, lefektették, aludjon.

Csörög a telefon. A zene leáll, mindenki csodálkozik. Az érződik, nem kéne csörögni. Vagy legalábbis nem az előadásnak ezen a pontján.

ATTILA: Csörög.

ESZTER: Vedd már fel.

CSATI: Végre, kimehetek pisilni.

MELU: De ez nem ott kellett volna csörögni, amikor Biró Árpi felébred az álmából, és rájön, hogy tulajdonképpen még tök sok ideje van hátra a drámaírásból?

ESZTER: De, de.

ATTILA: Halló! Itt Biró Árpád Lev... azaz Balogh Attila, tessék. Engem keresnek... Igen. Igen, szoktam. Hát a *Trakhszi nők* Szentgyörgyön, meg ugye a *Három nővér* Váradon, meg a *Trónok arca casting*. Persze, szívesen. Mikor lenne? Értem, jó. Megtenné, hogy ír egy e-mailt is erről? Diktálok: Balogh géhával, baloghattila.director@gmail.com. Köszönöm. Viszonthallásra.

ESZTER: Na?

ATTILA: Engem kerestek.

MELU: De miért?

ATTILA: Gáspárik. Nyertek valami pályázaton a Nemzeti Kulturális Alapnál, és akarják, hogy fiatal rendezők csináljanak előadásokat az Ady-centenárium alkalmából.

ESZTER: Szuper.

ATTILA: Ja, kösz.

RENDEZŐ: Akkor most már elég volt ebből a diszkóból? Megcsinálhatjuk végre, amit Biró Árpi írt?

ESZTER: Kifutunk az időből. Azt már nem tudjuk megcsinálni.

MELU: De szívesen megmutatjuk, hogy végződik a mi verziónk.

RENDEZŐ: És mi lesz Biró Árpi igazi drámájával?

ATTILA: Majd a Várad leközli.

RENDEZŐ: Tanácstalan vagyok. Márta, Judit, így is megkapom a gázsímet? Vagy inkább ne. Inkább adjátok oda a színészeknek. Én ezt így nem vállalom. Nem is az enyém, nincs mit rajta vállalni vagy nem vállalni.
MELU: Csati! Gyere, folytadjuk.

Csati visszajön, de saját, civil ruhájában. Mossa le a sminket.

ESZTER: Leszedted a sminked?

CSATI: Baszottul idegesített.

ATTILA: Mindegy, jó lesz így is. Úgyis a fináléhoz készülődünk.

RENDEZŐ: Legalább azt mondjátok el, hogy közben mi történt.

MELU: Biró Árpi keresi a költeményeket, megkéri a szellemalakokat, hogy segítsenek ők is, és miközben azzal vannak elfoglalva, hogy megtaláljanak legalább egy ismeretlen Ady-verset, Ady Endre a szomszédos szepáréből kijön, és anélkül, hogy észrevenné bárki is, átvonul a színen.

Elkezdenek játszani. Csati, Melu, Eszter ügyet sem vetnek rá. De Attila mint Biró Árpi felkapja a fejét.

CSATI: Az ott Ady Endre?

ATTILA: Mi?

MELU: Igen, ő volt.

ESZTER: Ja, biztos felkelt.

ATTILA: Még van másfél óráig a leadásig, utána kell mennem. Köszönöm a segítséget. Van esetleg tippjük, hogy merre mehetett?

ESZTER: Hazaindult.

MELU: Vagy a redakcióba.

CSATI: Vagy a pályaudvarra, Párizs felé.

ATTILA: Viszlát!

A három alak fellélegzik.

ESZTER: Hogy én hogy utálok ezeket a csámpás fűzfapoétákat...

MELU: És erre a centenáriumba hirtelen hányan lettek...!

CSATI: És mind az Ady agyába kerülnek, és mind arról akarnak írni, mint ő. Vagy arról, hogy ki volt ő.

ESZTER: Túladyendrézik magát Ady Endrét.

CSATI: Én még egy csepp eredetiséget sem láttam ebben a centenáriumban.

MELU: Fel kéne ébredni, Biró Árpád Levente úr. Vége az álomnak. Meg kellene írni a drámát.

Megszólal egy telefon ébresztője; a zene (Scatman): https://www.youtube.com/watch?v=Hy8kmNE01i8&list=RDHy8kmNE01i8&start_radio=1.

ESZTER: Kapcsold már ki.
CSATI: Nem tudom, hova tettem.
RENDEZŐ: Vége van?
MELU: Ja, tulajdonképpen igen.
ATTILA: Jöhetnek a tapsrendre?
MELU: Gyere!

Megszólal hangosabban a zene. Tapsrend.

Vége